

Srub v lesích

Díl II

Podle vyprávění Mogeny, syna Molaga

ednou pozdě v noci, před několika lety, se jistý voják vracel domů z mnoha prodělaných krvavých bitev. Rozhodl se, že ušetří pár mincí, a vydal se přes bor pěšky.

Prvního dne jeho cesty k ničemu zvláštnímu nedošlo, voják se držel hlavní cesty a pohyboval se rázným krokem. Když se začalo smrákat, rozbil svou pokrývku, založil malý oheň a uvařil si uloveného králíka. "Vydařený den," pomyslel si a usnul.

V polovině noci vojáka vzbudil nějaký vzdálený vzlykot. Popadl svůj meč, protože to považoval za úskok lupičů. Dál však předstíral spánek, aby je mohl překvapit. Po několika minutách se vzlykot začal od jeho tábora vzdalovat, až zcela utichl. Po zbytek noci voják spal jen na jedno oko.

Druhého dne voják vstal nevyspalý a vyrazil na cestu ve svižném tempu, aby se co nejrychleji vzdálil od toho, co v noci slyšel. Ať už to bylo cokoli. V průběhu dne začalo silně pršet, a tak si voják navečer postavil malý přístřešek, aby se mohl vyspat v suchu.

Jelikož se mu nedařilo z hlavy vypudit myšlenky na předchozí noc, nemohl dlouho usnout. Nakonec jej však únava přece přemohla.

Tentokrát ho probudil vzlykot, který zněl, jako by vycházel přímo zpoza jeho přístřešku. Voják popadl svůj meč a vylezl ven. Před ohněm uviděl záda přízračné ženy, která si dlaní zakrývala tvář a plakala.

Voják sebral odvahu a zeptal se jí, co se děje.

Odpovědi se mu nedostalo.

Pomaloučku se k ní přibližoval, ale než se dostal až k ní, náhle se otočila a zakřičela. Pozvedla sekeru a vyrazila na vojáka. Zmizela však dřív, než se dostala na dosah.

Voják vyrazil do lesa pouze s mečem v ruce. Utíkal až do prvních slunečních paprsků rozbřesku. Pak pokračoval dál po cestě, jak nejrychleji mohl.

Třetí den byl jasný a slunečný, voják však byl tak rozrušený a nevyspalý, že si toho ani nevšiml. Šel co nejrychleji a snažil se z lesa dostat ven ještě před soumrakem.

Když začalo slunce zapadat, uviděl hned u cesty srub a pomyslel si, že by se mohl stát dobrým místem pro přenocování. Po příchodu do srubu strávil nějaký čas zabeđením dveří a oken, aby se nic nemohlo dostat dovnitř.

Navzdory těmto přípravám nemohl oka zamhouřit. Seděl v místnosti, která kdysi bývala ložnicí, a zíral na zabarikádované dveře. Nakonec přeci jen neudržel víčka a usnul.

Tentokrát jej probudil smích, který se ozýval zpoza zabeđených dveří. Znělo to stejně jako žena z předchozí noci, ale voják odmítal připustit, že to je ona.

Prorazil dveře do hlavní místnosti a našel tam opět tu přízračnou ženu, jak zírá do země, hystericky se směje a v ruce třímá sekeru.

Začal na ni neoblomně útočit, cítil však, že jeho údery nemají téměř žádný účinek. Použil svitek ohnivých střel. Žena zaječela, vybuchla a zmizela.

Jeho muka byla u konce, přízrak zmizel.

Té noci voják dobře spal a následujícího dne urazil lesem značnou vzdálenost. Se západem slunce dorazil na okraj lesa a ohlédl se zpět, aby si připomněl předchozí dny.

Jak se otočil a vykročil, aby nechal les za sebou, přísahal by, že znovu uslyšel ten vzlykot.